

บทนำ

ภีม ไวยวัจน์ จ้องมองหญิงสาวรูปร่างบอบบางตรงหน้า เธอสวยเสียจนเขาเกือบลืมหายใจ ปากนิด จมูกหน้อย จี้มลิ้ม พริ้มเพรา นัยน์ตาดำขลับดูหวาดท้อวันคล้ายกระต่ายน้อยติดบ่วงแล้ว นายพราน กอปรกับผิวขาวละมุนราวเปล่งแสงได้ยิ่งขับเน้นให้งาม ผุดผ่องไปทั้งตัว

‘หวาน’ คำแรกที่ผุดขึ้นมาในหัวของชายหนุ่ม แต่นั่นยังไม่รบกวนระบบประมวลผลอันเฉียบคมของเขาเท่ากับกลิ่นหอมอ่อนๆ คล้ายดอกไม้ไม้สักชนิดที่ฟุ้งกระจายออกมาจากร่างบาง ใ้เขาเคยพบเธอมาแล้ว แต่มันนานจนรางเลือน อาจเป็นสักครั้งที่เขาไปกับกินข้าวกับแม่ของเธอ หรือเขาไปหาพี่ชายเธอที่บ้าน ทรวดทรงองค์เอวราวตุ๊กตากระเบื่องเคลือบและกลิ่นหอมมวลกำลัง ทำหายสัญชาตญาณนักล่าของภีมอย่างหนักพานให้ปากคอแห้งผาก ชายหนุ่มพยายามรวบรวมสติที่ตื่นเพริด มือแกร่งเสยบินน้ำขึ้นมา จิบ ลอบสำรวจหญิงสาวที่ยังคงสำรวมกิริยา ก้มหน้าก้มตาสนใจ

อาหารในงานมากกว่าเขา

‘ใจคงจะไม่สบตาว่าที่สามีน้อยเธอครับ คุณผู้หญิง’

ภีมนี้ก็ในใจด้วยความเอ็นดู เขาจะต้องรับบทผู้ทำลายความกระอักกระอ่วนในใจนี้สินะ ไม่เกินความสามารถนักแก้ปัญหาหม้อฉมังหรอก

หากว่ากันตามตรง ชายหนุ่มรู้จัก ‘ว่าที่เจ้าสาว’ ของตนน้อยมาก เนื่องจากพิธีแต่งงานที่จะจัดขึ้นในสัปดาห์หน้าเกิดจากความเห็นพ้องต้องกันของครอบครัวทั้งสองฝ่าย จะเรียกว่าคลุมถุงชนก็คงไม่ผิดนัก แต่เขาไม่เคยเดือดเนื้อร้อนใจหรือแสดงท่าทีต่อต้านแต่อย่างใด ตรงกันข้ามกลับคิดว่า ‘สะดวกดี’

การตัดสินใจแต่งงานของบุคคลที่เพื่อนฝูงต่างพะยี่ห้อเสียร้าย ไม่เคยกระทบกระทั่งถูกทำเอาโซเซล้มมีเดียลูกเป็นไฟ ส่งผลให้แฮชแท็กสื่อหมอบขึ้นอันดับหนึ่งภายในไม่กี่ชั่วโมง

สุภาพ จริงจัง ดุดันในบางเวลาคือนิยามของภีม ทั้งการทำธุรกิจเขี้ยวลากดินหรือเรื่องส่วนตัว ชายหนุ่มรับผิดชอบได้ดีเสมอด้วยชื่นชอบความรู้สึกยามเก็บเกี่ยวดอกผลแห่งความสมบูรณ์แบบที่ตนหมั่นรดน้ำพรวนดิน เขาไม่ใช่คนเจ้าชู้ ความรักสองสามครั้งที่ผ่านมาในชีวิตหนุ่มหล่อวัยสามสิบปีสูงชันแล้วว่าเขาเป็นคนรักเดียวใจเดียว หุ่่มเทให้ทุกความสัมพันธ์ แต่เมื่อเดินทางมาถึงจุดสิ้นสุด เขาไม่เคยนึกเสียใจ และยินดีหากการจากลานั้นจะชักนำสิ่งดีๆ เข้ามาในชีวิตของอีกฝ่าย

หลังจบความสัมพันธ์เมื่อสามปีก่อน ภีมยังคงรอคอยรักแท้ที่จะมาเติมเต็มชีวิต แต่ในระหว่างที่รักแท้ยังเดินทางมาไม่ถึง เจ้าของหุ่นว้ายตายควายล้มยอมไม่รอเปล่า พกพาร่างสูง ผิวขาวเนียนเรียบ แน่นตั้งไปออกกำลังกับเพื่อนๆ ตามสถานที่ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็ยง ห้องน้ำและห้องนอน ซื่อโอหนุ่มได้ชื่อว่าใจกว้างกับ

เพื่อนนอนเสมอ เพียงยอมให้เขาได้กินอึนอนทับตามธรรมชาติของผู้ชายที่มีความต้องการทางเพศสูง นอกจากคำตอบแทนที่ได้รับแล้วยังมีโบนัสชิ้นโตตกท้าย นับว่าช่วยสร้างงานสร้างอาชีพให้สาว ๆ พ่อพระแท้ ๆ!

ชายหนุ่มรู้ว่าภาพลักษณ์เล็กร้ายเป็นเพียงมายา แมวเชื่อง ๆ ที่ชอบปลาหูลิขของจริง ก็เป็นลูกที่พ่อแม่ภาคภูมิใจ ประพฤติตัวอยู่ในกรอบประวัติดีไม่เคยต่างพร้อย อยู่ในโอวาทพ่อแม่ ตลอดชีวิตเขาเดินตามทางที่ท่านขีดไว้และพบว่าประสบความสำเร็จทุกอย่าง ด้านจึงไม่มีเหตุผลให้ขบถหรือทำตัวนอกกลุ่มนอกทาง คุณงามความดีทั้งหมดเขายกให้ท่านทั้งสอง

หากชีวิตเปรียบเหมือนนาวาลำน้อยที่ล่องลอยอยู่กลางมหาสมุทร บิดามารดาก็คือเทวดาประจำตัวที่คอยปัดเป่าคลื่นยักษ์และลมพายุ นาวาอย่างเขาจึงแล่นต่อบนผืนน้ำนิ่งได้ เมื่อทราบว่าคุณแม่สุดที่รักหาจุดหมายไว้ให้ ก็ไม่คิดปฏิเสธรวมลิขิตฝีมือแม่ บันดาลชักพา อีกหนึ่งความปรารถนาดีที่ผู้เป็นแม่ยอมไต่รตรองและมองทะเลปฎุโปร่งดีแล้ว หนุ่ม (เกือบ) โสัดไร่พันธะจึงต้องรีบเก็บกวาดงานเลี้ยงที่ต้องเลิกราเลี่ยที่ให้เรียบร้อย ก่อนจะตอบตกลง

“แม่ว่าดี ก็มาก็ว่าดีครับ”

ใช้ว่าสิ้นหวังกับการรอคอยรักแท้ แต่หากความเหมาะสมตามผู้ใหญ่เห็นควรทำให้ชีวิตง่ายขึ้น ชายหนุ่มก็ไม่ลังเล ทั้งยังอยู่ในวัยสังสมความมั่งคั่งและกำลังมองหาคู่ชีวิตที่ทัดเทียม การลงหลักปักฐานโดยสองครอบครัวเห็นชอบเปรียบเสมือนอำนาจพรให้เขาคว่ำชัยทุกศึกในสนามชีวิตที่รออยู่ข้างหน้า

“ชีวิตก็สมบูรณ์ดีอยู่แล้ว ชีวิตคู่จะพูนสุขให้มากยิ่งขึ้น”

คุณหญิงกัลยา กล่าวด้วยความยินดี

ก็มีกระแอมเล็กน้อย หวังให้หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมามอง

ก่อนตัดสินใจเริ่มต้นบทสนทนาง่ายๆ เพื่อกำจัดบรรยากาศชวนอึดอัด

“อ้อยไหมคะ น้องบัว”

“อ้อยค่ะ” คนตัวเล็กตรงหน้าตอบ

‘เสียงก็หวาน’ ชักอยากรู้แล้วสิว่าหวานทั้งตัวหรือเปล่า ‘เด็ด’ นี้ นับเป็นครั้งแรกที่ทั้งคู่ได้ใช้เวลาส่วนตัวร่วมกัน แม้จะเกิดขึ้นหลังกำหนดฤกษ์แต่งงานก็ตาม ข้อมูลของเขาและเธอไม่ใช่ความลับระหว่างเรา หญิงสาวดวงหน้าหมองจืดถูกเลี้ยงดูประคบประหงมราวกับไข่มุกในหีบที่อยู่ในชั้นหีบอีกที ด้วยเกรงว่าภยันตรายทั้งปวงจะพรากดวงใจของบ้านไปไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง จึงส่งเธอเข้าโรงเรียนการเรือนชื่อดังในสวีตเซอร์แลนด์

ความรู้ใหม่มหาวิทยาลัยไม่ใช่สิ่งจำเป็นเมื่อทุกคนยินดีคาบอาหารมาป้อนใส่ปากกันน้อยในกรงทองฝังเพชรเช่นเธอ พวกเขาทั้งภุมิใจและอ่อนใจที่เธอเติบโตมาโดยถึงพร้อมความดีงามและงดงาม กระนั้นไม่อาจวางใจเหล่าภุมรที่ผลัดกันมาเยี่ยมหน้ามองไม่ขาดสาย คงถึงเวลาที่เธอต้องมีคนดูแลตลอดชีวิตเสียที

“ปีนี้น้องบัวอายุเท่าไรแล้วคะ” เอ่ยถามทั้งที่รู้คำตอบเพราะอยากฟังเสียงหวานๆ อีกสักที

“ยี่สิบห้าแล้วค่ะ” หญิงสาวยังประหัดคำพูดเหมือนเดิม

“พี่อายุเท่านายบอม อนุญาตให้เรียกพี่ได้ค่ะ” เสียงทุ้มเอ่ยขึ้นอย่างเป็นมิตรก่อนส่งยิ้มจริงใจให้

“ค่ะ พี่สิม” วาง่ายแบบนี้สิมชอบ คนตัวโตกระหม่อมยิ้มย่อง

“ว่าแต่ทำไมคุณป้าถึงตั้งชื่อว่าบัวละคะ ฉีกแนวจากพี่บูมกับนายบอมเลย” ชายหนุ่มสนิทคุ้นเคยกับพี่ชายเธอจนเรียกได้ว่าไก่อเห็นตีนงู งูเห็นนมไก่ วิศวกรรมโลดโผน ห่าม เขี้ยวใดๆ ที่เคยร่วมสังกรรมกันมา ต้องยกให้คนต้นคิดอย่างเจ้าสองคนนั้น

คุณป้าเคยพูดที่เล่นที่จริงว่าสมรู้ร่วมคิดกันที่ไรเหมือน ลูกกระเบิดย่อมๆ สมชื่อบูมกับบอม ที่สำคัญใครกล้าแตะห้องน้อย ละก็ จะกลายเป็นระเบิดปรมาณูทันที ภัมคร้านจะใส่ใจหมดที่ชาย ที่แสนดีของเจ้าพวกนั้น กระทั่งได้พิจารณาเธอเต็มตาจึงเข้าใจว่า ทำไมต้องหวง หลายปีที่ผ่านมาเขามัวทำอะไรอยู่ นึกแล้วอยาก เขกกะโหลกตัวเอง เกือบพลาดไปแล้วเชียวนะ

“คุณแม่อยากได้ลูกสาวมากค่ะ เลยไปทำบุญถวายดอกบัว ที่วัด หลังจากนั้นคุณแม่ก็ตั้งครรภบัว”

“อย่างนี้นี่เอง” สงสัยจะได้กลิ่นหอมละมุนเหมือนดอกไม้เป็น ของแถมด้วยสินะ เธอดูผ่อนคลายเมื่อพูดถึงครอบครัว

ก็มรุทต่อไม่รอเสียเวลาตามประธานักธุรกิจเขี้ยวลากิน รู้เขารู้เราว่าเธอคิดอย่างไรกับการแต่งงานครั้งนี้ยอมจัดการได้ ง่ายขึ้น อะไรที่เธอไม่ชอบ เขาจะไม่ทำ เช่นเดียวกัน ถ้าเขาไม่ชอบ เธอก็ต้องไม่ทำ

“พี่รู้ว่าน้องบัวอาจจะยังไม่คุ้นเคยกับพี่เท่าพี่บูมนายบอม แต่เรายังมีเวลาเรียนรู้กันทั้งชีวิต แบบนี้ดีไหมคะ”

เป็นครั้งแรกที่หญิงสาวกล้าสบตาเขา แม้ชัดเขินจนใบหน้า แดงเรื่อแต่ยังใจดีสู้เสือ รวบรวมความกล้าก่อนจะเอ่ยชัดถ้อยชัดคำ กับร่างใหญ่ตรงหน้า

“บัวยินดีค่ะ”

ก็มจ่าไม่ได้ว่าใจเขาเคยเต้นแรงแทบทะลุออกมานอกอก เมื่อใด คำตอบสั้นๆ เสมือนน้ำทิพย์ชโลมใจแห้งผาก เธอยินดี จับมือเขาก้าวเดินไปพร้อมกัน ชายหนุ่มแน่ใจว่าคงชอบเธอได้ไม่ยาก และบางทีความชอบนั้นอาจเปลี่ยนเป็นรักได้ในสักวัน

“พี่สัญญาว่าจะดูแลน้องบัวในฐานะภรรยาเป็นอย่างดีค่ะ”

1

ห้องหอรัก

งานแต่งงานระดับยักษ์ที่ผู้คนในสังคมและโลกโซเชียลต่างให้ความสนใจเพิ่งผ่านพ้นไป ภาพคู่บ่าวสาวนั่งพับเพียบพนมมือรับพรจากผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายดูเหมาะสมกันราวกิ่งทองใบหยก ยิ่งความปลาบปลื้มแก่ผู้ร่ำส่งตัวบ่าวสาวเข้าหอ

“พ่อขอฝากน้องด้วย หนักนิดเบาหน่อยก็อภัยให้กัน ขอให้ชีวิตคู่ของลูกทั้งสองประสบแต่สิ่งดีงาม ถือไม้เท้ายอดทอง กระบองยอดเพชรนะลูกนะ” บิดาของนลินน้ำตาคลอเมื่อลูกรักกำลังจะจากอก โผบินสู่อ้อมกอดของสามี

“ก็มีเป็นลูกที่ดีของพ่อแม่มาตลอด พ่อเชื่อใจและไว้ใจว่าภีมจะดูแลน้องได้ดี สร้างครอบครัวที่อบอุ่น เป็นเสาหลักให้ครอบครัวได้พึ่งพิง” บิดาเขากล่าวด้วยความภูมิใจหลังลูกชายเป็นฝั่งเป็นฝา

เวลา 22.09 นาฬิกา เหลือเพียงบ่าวสาวในห้องหอ นลินในชุดเจ้าสาวสีขาวงดงามราวภาพวาดยังคงนั่งนิ่ง ก้มหน้าจูดรู้สึกระดักประเดิด มือบางบีบแล้วคลายสลับกันไม่ช่วยลดความ

ปั้นปูนมวนห้อง เธอเข้าหอกับเขาแล้ว ต่อไปก็ต้อง...ร่วมหอ

“น้องบัวอยากอาบน้ำให้สบายตัวก่อนไหมคะ”

เสียงทุ้มดังขึ้นข้างหู จิตใจพุ่งซ่านไปไกลจนไม่ทันสังเกต
ร่างหนาที่มานั่งซ้อนหลัง ลมหายใจร้อนลวกรดต้นคอทำเธอ
ขนลุกเกรียวระดุ้งน้อยๆ

“ค่ะ อาบค่ะ” นลินตอบละล่ำล๊ก

“พี่ช่วยนะคะ” คนใจดีอาสาช่วยรูดชิพหลังให้ พลังสุด
กลืนหอมบอวอลเฉพาะตัวของนลินเข้าไปเต็มปอด

วันนี้เจ้าสาวของเขางามพิลาศราวกับนางฟ้าตกสวรรค์ ไม่สิ
ไม่ได้ตกสวรรค์เสียหน่อย แต่ตกลงมาบนตักกิมและกำลังจะได้
ขึ้นสวรรค์เ็นไม่ช้า ชายหนุ่มซ้อนร่างแน่นน้อยขึ้นมานั่งตักอย่าง
นุ่มนวลก่อนมือแกร่งจะปฏิบัติกรลอกคราบซ้ำๆ ตรงข้ามกับ
ความรุ่มร้อนในใจที่อยากสวมวิญญาณหนุ่มโหดจึกทิ้งชุดเจ้าสาวนี้
ซะมัต แต่กลัวแม่กระต่ายน้อยจะตื่นตูมวิ่งหนีไปเสียก่อน อยากกิน
เหยื่อโอชะใจต้องนิ่ง เขาอยากให้เห็นแรกของเราเป็นความทรงจำดีๆ
ของเธอ ห้องนี้วิสาภาไล่ตามแนวไหลอย่างเปลือยไหล

“พะ พอแล้วค่ะพี่กิม ให้บัวถอดเองนะคะ” ร่างบางแดงเถือก
เป็นกุ่มตัมหันมาเผชิญกับเขา สองแขนปกปิดเต้าอวบล้นทะลัก
แทบไม่มีติด

“พี่กิมหลับตาก่อนนะคะ”

ชายหนุ่มทำตัวว่าง่ายผิตปกตียอมให้ภรรยาหมาดๆ ผละไป
จากอ้อมกอด ก่อนถอนหายใจเฮือกใหญ่ ทิ้งตัวแผ่หลาบนเตียงนุ่ม
‘โลกนี้มันมีแผ่นปิดนมที่ไม่ปิดอะไรด้วยเหอวะ’ นวัตกรรม
บราปีกนกสร้างความหงุดหงิดใจให้คนนิยมคุยตัวต่อตัวเสื้อผ้า
ไม่เกี่ยวพอสมควร ได้เมียสวยหยดย้อยว่าดีแล้ว ได้เมียสวยนมสวย
ยิ่งกว่าตุกรางวัลที่หนึ่ง

“หึๆ” ภิรมหัวเราะเบาๆ ในลำคอ เธอเชื่อจริงๆ หรือว่าเต้าคัพดี
คุณั้นจะลืตลอดสายตาเขาไปได้ แค่นี้ก็ภาพตามร่างกายเขาก็เริ่ม
พลุ่งพล่าน ชายหนุ่มขมี้ใจรีบลุกไปอาบน้ำที่ห้องนอนแขกข้างๆ ทันที
นลินผุดนึ่งหลังตรงเมื่อเห็นสามีเปิดประตูเข้ามาในสภาพ
เกือบเปลือย เอวสอบพันผ้าเช็ดตัวจะหลุดแหล่มีหลุดแหล่ เผย
กล้ามเนื้อท่อนั้นแน่นและไรขนดกดำกำลังสาวเท้าตรงมาหาเธอ

“น้องบัวเช็ดผมให้พี่หน่อยสิคะ” ว่าพลางนั่งลงที่ปลายเตียง
รอรับการปรนนิบัติจากภรรยา หญิงสาวถือผ้าเช็ดผมมายืนตรงหน้า
ก่อนไหว้เขาด้วยกิริยานอบน้อม ภิรมงงเป็นไก่ตาแตก

“ขอโทษนะคะ”

“เราเป็นสามีภรรยากันแล้ว ไม่ต้องเกรงใจคะ น้องบัวมีสิทธิ์
เต็มทีในตัวพี่” เมียเขาหนอ ช่างน่าเอ็นดู

นลินลงน้ำหนักเบาเมื่อกึ่งนิ้วด่อนคลายหนังศีรษะ พิธีเข้า
จรดงานเลี้ยงตอนค่ำเล่นเอาบ่าวสาวหมดแรง ภิรมคงเหนื่อยกว่าเธอ
หลายเท่าเพราะเป็นคนให้สัมภาษณ์สื่อและคอยตอบคำถามบรรดา
แขกที่มาร่วมงาน เธอพูดไม่เก่งแถมออกอาการประหม่าเมื่ออยู่
ท่ามกลางฝูงชน เจ้าบ่าวเป็นคนช่างสังเกต จึงใช้ตนเองเป็นกำแพง
หนาบดบังเธอจากสายตาและแสงแฟลช

“เจ้าสาวผมขี้อายครับ” ภิรมตอบขำๆ แต่เธอรู้ว่าเขากำลัง
ปกป้องเธอ มีอยู่นี่ก็ภูมิใจว่าถ่ายทอดความรู้สึกมันคงปลอดภัย พี่ภิรม
ใจดีกับเธอเหลือเกิน เธออยากตอบแทนเขาบ้าง อย่างน้อยคืนนี้
ก็ได้ช่วยให้เขานอนหลับสบาย

“ถ้าเจ็บบอกนะคะ” หญิงสาวเอ่ยเสียงเบา

“ไม่เจ็บค่ะ สบายที่สุด” ภิรมงม้งำ หลับตาเคลิ้มไปกับสัมผัส
อ่อนโยน กลิ่นหอมละมุนลอยมาเตะจมูก ‘กลิ่นนี้อีกแล้ว’ ชายหนุ่ม
ลืมตาขึ้นซ้ำๆ ปรับสายตามองภาพตรงหน้า ออกอวบภายใต้เสื้อนอน

ผ้าฝ้ายสีเรียบกำลังชี้หน้าเขาอยู่ ชายหนุ่มลอบกลืนน้ำลาย ภาวนา
ให้เสร็จไวๆ ก่อนที่เส้นความอดทนจะขาดผิง

เขาเป็นเพียงปลุกชนกสัตว์ที่ชื่นชอบและหลงใหลในเพชรส
วักเคยค้ำม้าเคยขี่ตั่งรู้กันดีว่ากามกรีธาของภิมหนักหน่วง ดุดัน
และยาวนาน เพียงกระตุ้นให้ถูกจุด ลาวาเดือดปุดภายใต้หน้ากาก
สงบนิ่งก็พร้อมจะปะทุขึ้นมาทันที กลิ่นประจำตัวของนลินเป็นแรงขับ
ชั้นดี กระตุ้นเลือดในกายให้ไหลไปรวมจุดเดียว แม้หมายมาด
จะร่วมหอกับเธอคืนนี้แต่ก็อดตื่นเต้น ตื่นตาตื่นใจกับความอลังการ
ของภูเขาสองลูกนั้นไม่ได้

“เรียบร้อยแล้วค่ะพี่ภิม” เสียงระฆังสวรรค์ดังขึ้น หยุดทุก
จินตนาการวาบวาม นลินยิ้มตาหยีทำทางพอกพอใจที่ได้ดูแลเขา
ภิมไม่รอช้า ตวัดเอวบางลงมานั่งบนตักก่อนจะหอมแก้มนวลเนียน
พอดีใหญ่

“อู๊ย” คนตัวเล็กตกใจขึ้นตัวจะลุกหนี

“ให้รางวัลคนเก่งๆ ใจคะ นวดสบายจนพี่เกือบหลับ คราวนี้
ตาพี่ดูแลน้องบัวบ้าง” นิ้วเรียวกัดผมให้เธออย่างแผ่วเบา ค่อยๆ
ผลมาเซยคางสวยได้รูป ลำแขนแกร่งอีกข้างรั้งคนในอ้อมกอดไว้
ไม่ให้ขยับหนี ก่อนประทับริมฝีปากร้อนบนลำคอระหง ขบเม้ม
หยอกเย้า เป่ารดลมหายใจอุ่นจัด ปลายลิ้นไล้ลิ้มขึ้นมาชิมกลิบบาก
อิมสีแดงฉ่ำ

คนมากประสบการณ์ใช้ความซ้าของหลอกล่อดูตึงกสิบบาก
ล่างพร้อมกบเลือนมือมาประคองท้ายทอยให้เธอรับจุมพิตเขา
อย่างถนัดถนี้ ลินร้ายดุนต้นเข้าไปชิมโพรงปากหวาน ความหา
เรียวลิ้นเล็ก เกี่ยวกระหวัดด้วยจิ้งหვეหนุ่มนวล ฝ้าปลุกเร้าแกม
ปลอบโยนคนไม่ประสา

“บัวจำ หายใจด้วยคะ” เสียงพรวดดังสติหญิงสาวให้กลับมา

“ทำไมทั้งหอมทั้งหวานขนาดนี้ล่ะคะ พี่จะไม่ไหวแล้วคนดี”
ว่าพลางซุกใช้ซอกคอสูดดมความหอมหวานอีกระลอก

“พะ พี่ก็มคะ”

“รู้สึกยังไง บอกพี่บ้างสิคะ”

“บะ บัวอายคะ” น้ำเสียงอู้อี้ตอบมา

“อายอย่างเดี๋ยวเหรอคะ”

สองมือไม่อยู่นิ่งอีกต่อไป ซ้อนร่างแนงน้อยทอดนอนบนเตียง
จัดการลอกคราบหญิงสาวก่อนฝังไปหน้าคลูกเกล้าทรวงอิม

“สวยเหลือเกิน บัวขา”

“ตะ เดี่ยวก่อนคะ พี่ก็ม” เข้าใจว่าตนผลักศิระชะเขาออก แต่
นิ้วบางกลับทำได้เพียงวางเรือนผดกดดำเพื่อระบายความรู้สึกที่เธอ
เพิ่งเคยรู้จัก คนตัวเล็กไร้ทางสู้ พยายามพลิกหนี มีหรือจะรอดพ้น
กรงเล็บราชสีห์

“คราวหลังไม่ต้องใส่บราเข้านอนแล้วนะคะ อี๊ดอัดแยะ
เลย”

“ปะ ปิดไฟก่อนนะคะ พี่ก็ม” เศษเสี้ยวสติที่หลงเหลืออยู่
ร้องขอ

“ปิดทำไมคะ พี่อยากเห็นน้องบัวซัดๆ บัวจ๋า ฟังนะคะ เซ็กซ์
ไม่ใช่เรื่องน่าอายเลย มันเป็นเรื่องชาติของมนุษย์ คินนี่พี่อยากให้เรา
เรามีความสุขร่วมกันนะคะ”

เขากดจูบหนักๆ ที่ขมับให้กำลังใจ ริมฝีปากร้อนและเล็ม
บัวตุ้มสีหวาน

มือสากผลมะลูบไล่สะเกือกกลมกลิ้ง เรื่อยมาจนถึงต้นขา
สร้างความปั่นป่วนให้ร่างสาวราวกับมีผีเสื้อพันตัวบินอยู่ในห้อง
นลินบิดเร้าด้วยความทรमान เสียวซ่าไม่อาจเก็บเสียงคราง

เมื่อสัมผัสได้ถึงความร้อน ชายหนุ่มจึงหยุดกายขึ้นมา นลิน

งุนงงไปชั่วขณะก่อนเข้าสองข้างจะถูกกดแนบข้างลำตัว เปิดเปลือย
ทุกอณูต่อสายเขา

“ว้าย” มือเล็กผวมมาปิดไว้

“ไม่ต้องอายค่ะ” ชายหนุ่มก้มลงไปจูบมือเธอแผ่วเบา

คนนอนระทระทวยสีนํ้ากำลังซัดขึ้น สายตากมปลาบวาวโรจน์
เมื่อได้ไซยชมความงามตรงหน้า

“ครั้งแรกอาจจะเจ็บบ้าง อดทนนะค่ะ พี่จะทำเบาที่สุด”

ชายหนุ่มจัดการปลดเปลื้องสิ่งกีดขวาง หญิงสาวหลับตาปี
หน้าแดงเป็นลูกตำลึงสุก เกิดมาไม่เคยเห็นผู้ชายโตเต็มวัยอ่อนจ้อน
แต่กับเขา...ที่เป็นสามีเธอ

“บัวขา มองพี่สิคะ”

หญิงสาวบังคับสายตาให้อยู่บริเวณแฉกอกเขา

“ดีไหมคะ ชอบไหม”

หญิงสาวเสทหลบตา ไม่รู้จะตอบอย่างไร คนตัวโตโหน่อกายลง
เป็นสัญญาณว่าบทเพลงรักกำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว

“ให้พี่นะคะคนดี”

เขาร่ายมนตร์ใส่เธอหรือไร ร่างกายจึงทรยศ ยอมโอนอ่อน
ทอดกายให้เขาตักตวง

เขาเข้าครอบครองเธออย่างนุ่มนวล ตรงข้ามกับความ
ปรารภานาที่ทะยานถึงขีดสุด

“อย่าเกร็งนะค่ะ เจ็บมากไหมคนดี”

บทรักชงักพลันเพราะห่วงคนใต้ร่าง หญิงสาวน้ำตารื้น
พยับหน้าตอบ

“ถ้าเจ็บมากให้กัดไหล่หรือขวนหลังพี่นะค่ะ” ความสดใหม่
สร้างความทุลุกทุเลไม่น้อย แต่ให้หยุดตอนนี้มาเขาเสียดีกว่า
ริมฝีปากร้อนเผ้าคลอเคลียปลอบประโลมไม่ห่าง กระทั่งเธอยอมรับ

เขาทั้งหมด เม็ดเหงื่อผุดขึ้นตามไฝผม เขาหยุดนิ่งรอให้เธอปรับตัว
หลังและไหลเขารองรับเล็บมือแม่กระต่ายน้อยจนขาไปหมด

“บัวขา ไหวไหมคะ” เขาเริ่มขยับเชือกช้า ด้วยกลัวเธอจะ
บอบช้ำไปมากกว่านี้ ความรวดเร็วที่น่าพาเขาจนเจียนจะถึงฝั่งฝัน
ไฟสวาทลามเลียสตีลัมปชัญญะจนลึน กายแกร่งรูกล้าหนักแน่น
ลึกซึ้ง พร่ำบอกว่าเธอเป็นภรรยาเขา เป็นคนของเขาแล้ว ความรู้สึก
หวงแหนเป็นเจ้าของข้าวเจ้าของผุดขึ้นมาในใจ

ก็รู้ว่าร่างกายนี้ไม่เคยต้องมือชายใดมาก่อน แม้จะเป็น
ผู้ชายหัวสมัยใหม่ที่ไม่ได้ให้ค่ากับเยื่อบางๆ ที่เรียกว่าพรหมจรรย์
แต่การได้ครอบครองเนื้อตัวบริสุทธิ์ผุดผ่องของภรรยากลับให้
ความรู้สึกอึดอึ้งอุ่นชานในอก อยากดูแล รักษา ทะนุถนอมเธอไว้
ยุ้งไม่ให้ไต่ รินไรก็อย่าหวัง มีเพียงเขา...เขาคนเดียวเท่านั้นที่มีสิทธิ์
ทำแบบนี้กับเธอ

ท่วงทำนองรักดำเนินมาเกือบถึงปลายทาง สองร่างผูกพัน
ลึกล้า มือเล็กเกาะเกี่ยวลำคอหนาเว้าวนให้เขาปราณีเธอ ภาษากาย
ที่ถ่ายทอดแก่กันบ่งบอกถึงความเอาใจใส่ของชายหนุ่ม เขาไม่อยาก
เห็นแก่ตัวตัดทวงเอาจากเธอฝ่ายเดียว ครั้งแรกของเธอควรเป็น
ความทรงจำที่สวยงามและควรเป็นเขาที่ร่วมสร้างความทรงจำนั้น
กับเธอ

หญิงสาวไม่เคยนึกฝันว่าการแนบชิดที่เจ็บปวดเจียนขาดใจ
ในคราแรกจะสร้างความสุขสมได้ถึงเพียงนี้ ร่างกายที่เคยคิดว่า
ชื่อสัตย์กับตนเองอันเป็นขี้ผึ้งลนไฟเพียงได้แนบชิดกับเขา หน้าซำ
ยังเรียกร้องให้เขาทำตามใจโดยไม่เกี่ยงงอน ความรู้สึกยามเป็น
หนึ่งเดียวกันย้ำเตือนว่าเธอไม่ใช่คนเดิมอีกต่อไป เธอเป็นของเขา
แล้ว รอยตราประทับตามร่างเป็นเสมือนพันธสัญญาว่าจะจงรัก
และภักดีต่อกัน

ความรู้สึกเสียดร้อนกลางกายปลุกเธอจากภวังค์ความคิด
นี้เขายัง...ไม่ออกไป ไบหน้าค้ำที่ซุกซบลำคอชาวฟองผกขึ้นมา
จูบหน้าผากเนียนอย่างอ่อนโยน ก่อนค่อยๆ ล่าถอย

“นอนนิ่งๆ ก่อนนะคะ เดี่ยวพี่มา” ชายหนุ่มถือผ้าชุบน้ำอุ่น
มานั่งข้างเธอ

“ขอโทษนะคะ เจ็บมากหรือเปล่า ขอพืดูหน่อย” นลิน
กระดากอายเกินจะมองจึงเบือนหน้าหนี เขาทำความสะอาดอย่าง
แผ่วเบา คอยเช็ดไล่ตามเนื้อตัวให้เธอผ่อนคลาย

“ง่วงยังคะ” ร่างแกร่งตั้งเธอมากกอดอย่างหวงแหน
กลิ่นอายการร่วมรักยังคงตลบอบอวลอยู่ทั่วทั้งห้อง มือใหญ่เฝ้า
ลูบหลังกลมเธอกลับ

“นอนกันนะคะคนดี” สองร่างที่เหน็ดเหนื่อยจากศึกรักเข้าสู่
นิทรารมณ์พร้อมๆ กัน

คนในอ้อมกอดรู้สึกตัวในตอนสาย อาการเสียดร้อนกลางกาย
ยามก้าวลงจากเตียงเป็นหลักฐานชั้นดีว่าเหตุการณ์เมื่อคืนไม่ใช่
ความฝัน

“พี่อ้อมนะคะ”

พลันลำแขนแข็งแรงของคนบนเตียงก็รวบเอวบางไว้ ก่อนจะ
ซ้อนร่างเธอก้าวฉับๆ ไปที่ห้องน้ำ ครั้นนึกได้ว่าตนตัวเปล่าและ
กำลังยืนเปลือยกายต่อหน้าเขากลางวันแสดๆ จึงรีบใช้มือบัง แต่
ยังช้ากว่าสายตาเขาร้อนที่กำลังจ้องมองร่างขาวนวลพรางพิจารณา
รอยจ้ำสีแดงที่กระจายทั่วตัว ซึ่งอีกไม่นานคงกลายเป็นรอยช้ำ

“ไม่ต้องปิดหรอกค่ะ พี่เห็นมาหมดแล้ว มะ ลงมาเช่น้ำอุ่น
ก่อนนะคะ”

ชายหนุ่มส่งรอยยิ้มกริ่มกริ่มให้แล้วจึงก้าวลงอ่างตามมา

นั่งซ้อนหลัง ส่วนมือไม้ก็ไม่อยู่สุข คอยลูบไล้ฟองสบู่ทั่วร่างกายเล็ก
ความตั้งใจเดิมที่จะถนอมเธอเป็นอันพังทลายเมื่อกลิ่นสบู่ผสม
กลิ่นหอมอ่อนๆ ประจำตัวปลุกให้เขาพลุ่งพล่านอีกครั้ง จมูกโด่ง
ฝังลงบนเรือนผมเงางามหวังทุเลาความบั่นบ่วน แต่นั่นเป็นความคิด
ที่ผิด ลมหายใจร้อนลวกบาดเป่าท้ายทอยเธอพานให้ขนอ่อนทั่วร่าง
ลุกชัน ท้องน้อยหดเกร็งตบสนอง รอคอยสัมผัสสวามหาจากเขา

มือใหญ่ไม่รอช้า ลูบไล้อย่างหลงใหล ขอให้เธอปล่อยตัว
ปล่อยใจไปพร้อมกับเขา ร่างเล็กสันสะท้าน ความซาบซ่านก่อตัว
เป็นคลื่นยักษ์ถาโถมเกินจะทานทน

“มะ ไม้ไหวแล้วค่ะพี่гим” เสียงหวานกรีดร้องระงมเมื่อเขา
จับจูงเธอไปจนสุดทาง ร่างกายสิ้นเรียวแรงทิ้งร่างพึ่งคนตัวโต
ความเงียบเข้าปกคลุมเหลือเพียงเสียงหอบหายใจ ชายหนุ่มปล่อย
เธอพักสักครู่จึงพาไปล้างตัวใต้ฝักบัว

“มาคะ” หญิงสาวเดินกระมิดกระเมี้ยนไปหาफलันสังเกตเห็น
รอยที่เธอฝากไว้ตามไหล่ ต้นแขนและหลังของเขา

“พี่гимเจ็บไหมคะ” มือบางลูบต้นแขนที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ
อย่างหวาดๆ ไม่คิดว่าพายุสวาทจะเปลี่ยนให้เธอเป็นคนรุนแรงขนาดนี้

“บัวขา ไม่ต้องคิดมากนะคะ พี่ไม่เจ็บสักนิด” ใบหน้าแดงก่ำ
พยักตอบด้วยความกระดากอาย ปล่อยให้เขาวิ่งไปกอดและกอดจูบ
หนักๆ ที่หน้าผาก

ภาพสามีภรรยาหมาดๆ จูงมือกันเดินลงบันไดมาปรากฏ
แก่สายตาผู้สูงวัยทั้งคู่ คุณภวานาและคุณหญิงกัลยากำลังนั่ง
ยิ้มกริมรอรับประทานมือเที่ยงกับลูกชายและลูกสะใภ้

“ขอโทษที่ตื่นสายค่ะ คุณพ่อคุณแม่” นลินหน้าแดงเรื่อ
รีบยกมือไหว้ น่าอายจัง มานอนบ้านเขาคืนแรกก็ดูไม่งามเสียแล้ว

“ไม่เป็นไรจ๊ะ อย่ากังวลไปเลยลูก” คุณหญิงกัลยาตอบอย่าง
เข้าใจ แต่งานคืนแรกมีหรือพ่อลูกชายตัวดีจะนอนกุ่มมือเฉยๆ
แวตาคือรอยของหญิงสาวยิ่งทำให้นางเอ็นดู ตรงข้ามกับพ่อลูกชาย
ที่ดูอึดอัดใจจนน่าหมั่นไส้

“ภีมพาน้องไปทำบุญถวายสังฆทานที่วัดสิริก จะได้เป็น
สิริมงคลแก่การเริ่มต้นชีวิตคู่ ไหนๆ วันนี้ก็ตัดบาตรไม่ทันแล้ว”
ประมุขของบ้านเอ๋ยเข้าตามประสาคนอาบน้ำร้อนมาก่อน มอง
ตาเดียวก็รู้ว่าลูกชายตนคงจับเมียกสิณลงท้องไม่เหลือแม่แต่กระดูก
รังแกเขาทั้งคืนจนไม่ได้นอนละลืท่า ถึงได้พากันตื่นเกือบเที่ยง

“ครับพ่อ” ชายหนุ่มตอบรับ

“แล้ววันนี้มีแผนจะทำอะไรบ้างล่ะลูก” ผู้เป็นแม่ถาม

“ก็ว่าจะพาน้องบัวไปเก็บของที่บ้านมาไว้คอนโดฯ ภีมฮะ”

คู่ข่าวใหม่ปลามันยึดตามธรรมเนียมปฏิบัติทางบ้านฝ่ายชาย
คืนเข้าหอจึงมานอนค้างบ้านใหญ่ จนกระทั่งเสร็จสิ้นพิธีการค่อย
ย้ายไปใช้ชีวิตที่คอนโดฯ หูของชายหนุ่ม

“ดูแลน้องด้วยนะลูก” บิดาเขากล่าว ก่อนจะพากันลงมือ
รับประทานอาหาร

2

เตรียมมิ่งอันนิมูน

กว่าทั้งสองจะชนของนลินมาถึงคอนโดฯ ย่านใจกลางเมืองของกิมก็เป็นเวลาย่ำค่ำ หญิงสาวเหนื่อยล้าตาแทบปิดจึงไม่ทันได้สำรวจ ‘บ้านใหม่ของเรา’ กิมประคองเธอมานั่งพักที่โซฟาตัวใหญ่ อากาศเมื่อเย็นขบตามตัวเริ่มประหวังจนอยากขว้างก้อนใส่ตัวการ

“ห้องบัวนั่งพักก่อนนะคะ เดี่ยวพี่เอาน้ำมาให้” ดูเหมือนเขาจะรู้ตัวว่าเป็นสาเหตุทำให้เร็วแรงเธอหุดหาย จึงกระวีกระวาดหาน้ำเย็นๆ มาเสิร์ฟภรรยา

“วันนี้พักก่อนนะคะ เหนื่อยมากแล้ว พรุ่งนี้พี่จะให้แม่บ้านมาช่วยเก็บของ” ว่าพลางซ้อนร่างบางมานั่งบนตัก

“หิวไหม อยากกินอะไรหรือเปล่าคะ” คนตัวเล็กพยักหน้าตอบ

“กินอะไรเบาๆ อย่างโจ๊กหรือข้าวต้มไหมคะ จะได้ไม่อึดอัด” มือหนาจัดแจงกดสั่งอาหารทางแอปพลิเคชันอย่างรวดเร็ว

“ไปอาบน้ำก่อนนะคะ จะได้สบายตัว” คนที่เคยโดนเขาจับอาบน้ำมาแล้วรีบส่ายหน้าหัวือ

“ไปอาบน้ำค่ะ” แววดตาแพรวพราวต่อรองอย่างไม่ลดละ

“อาบน้ำจริงๆ นะคะ” เสียงอู้อี้ตอบกลับมา สามี่ชี้แก้มสูงสุดจะกลั้นน้ำ ระเบิดเสียงหัวเราะด้วยความเอ็นดูเมีย

“ครั้งนี้จะละเว้นเพราะเห็นว่าเหนื่อยหอกนะ” ใบน้ำคอมก้มลงไปพัดจูบอย่างมันเขี้ยว

สามี่กรรยาหมาดๆ นั่งรับประทานอาหารเงียบๆ มือค้ำแสนเรียบง่ายแต่อบอุ่น นลินสังเกตเห็นว่าสามี่เธอเป็นผู้ชายอารมณ์ดีคนหนึ่ง ผิดกับภาพลักษณ์ดุจคนที่ปรากฏตามโซเชียลมีเดีย เขามักกระซ่ำเข้าเหย้าเหย่ทำให้เธอยิ้มบ่อยๆ ก่อนแต่งงานเธอเคยค้นหาประวัติเขาในอินเทอร์เน็ตมาบ้าง จึงพบว่าผู้เป็นสามี่ไม่เพียงบ๊อบปูลาร์ในหมู่นักธุรกิจสตาร์ทอัพรุ่นใหม่ แต่ยังมีเหล่า ‘เมียมมโน’ ติดตามอินสตาแกรมเขาก็กเป็นจำนวนมาก นับว่าเสน่ห์แรงทีเดียว

“พี่จัดการเองค่ะ” เสียงทุ้มดังขึ้นขณะที่เธอกำลังเก็บถ้วยจาน

“พี่ก็มีพิกเถอะค่ะ ยกหลังหนักๆ มาทั้งวันแล้ว” นลินยิ้มให้เขา

“หือ ได้ที่ไหนกัน ไม่รู้ชะแล้วว่าสามี่คนนี้แรงดีขนาดไหน” ยังไม่วยลัพท์อกให้เธอได้อาย กำปั้นน้อยๆ ทุบไหล่แกร่งด้วยความหมั่นไส้

“แน่ะ ทำร้ายร่างกายผิวแบบนี้เดี๋ยวจะโดนมีโซ่น้อย” เท้าเล็กถอยหนีเมื่อเขาทำท่าจะจับเธอไปพาด ภิรมส่งยิ้มเจ้าเล่ห์ให้เมียแสนงอน

ความรู้สึกว่าบ้านเป็นบ้านโดยมีอีกคนให้ดูแล ไม่ใช่สถานที่ซุกหัวนอนเหมือนที่ผ่านมาเป็นแบบนี้เองสินะ ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ที่คนเรียบบร้อยอย่างเธอกำลังแสดงกิริยาสนิทสนมกับสามี่แปลกหน้าโดยไม่ขัดเขิน ดูท่า...ระยะห่างระหว่างเราคงกระชับเข้ามาอีกนิดแล้ว

นลินรีบตื่นตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่างมาเตรียมอาหารเช้า แต่พบว่าไม่มีอะไรอยู่ในตู้เย็นเลยนอกจากไข่ไก่และขนมปังแหว่หมดอายุ

‘สมกับเป็นคนโดนโคฯ ชายโสดจริงๆ’ เธอค่อนข้างพอใจในใจก่อนจะคว่ำคีย์การ์ดลงไปหาซื้อของสดที่ร้านสะดวกซื้อยี่สิบชั่วโมงข้างล่าง ด้านคนตัวโตตื่นมาไม่เห็นเมียพานใจเสียรีบปรีไปกดโทรศัพท์หา แต่ปลายสายกลับเงียบงัน ในใจยิ่งร้อนรนคิดสละระตะไปไกลว่าเธออาจหนีกลับบ้านเพราะทนความเอาแต่ใจเรื่องบนเตียงของเขาไม่ไหว เมื่อคืนก็สัญญาแล้วว่าจะไม่ทำอะไร...แค่แหะเล็มนิดๆ หน่อยๆ พอดับกระหายเท่านั้นเอง ทันใดนั่นคนที่ทำเขาว่าวุ่นแทบตายก็เปิดประตูห้องเข้ามา ชายหนุ่มโม่เข้ากอดด้วยความโล่งใจ

“ไปไหนมาคะ พี่นี่กว่าหนีพี่กลับบ้านซะแล้ว” แมวหงอยตัวยักษ์ได้ที่รีบออดอ้อนเมีย

“เอ่ หนีกลับบ้านทำไมคะ บัวลงไปซื้อของสดมาทำอาหารเข้าค่ะ” เธอถามอย่างงุนงง

“ก็กลัวน้องบัวโกรธพี่นี่นา ที่เมื่อคืน...” มือเล็กรีบปิดปากเขาไว้ก่อนคำพูดน่าอายเหล่านั้นจะหลุดออกมา

“พะ พอแล้วค่ะพี่гим ปล่อยบัวก่อนนะคะ เดี่ยวบัวรีบไปทำอาหารเข้าให้กิน” ร่างเล็กผละออกจากอ้อมกอดโดยมีสายตาทิวกระหายตามลามเลีย

“ทำไมไม่ใส่ชามยาวลงไปล่ะคะ” คนชี้หวงเริ่มออกอาการ

“บัวรีบนะคะ กลัวพี่гимทิว” ทิวเมียนะไซ้ นลินง่วนอยู่หน้าเตา จึงไม่ทันระวังแมวหงอยเมื่อไม่กี่นาทีก่อนที่กลายเป็นเลื้อยร้ายเดินดุ่มๆ มาซ้อนหลังเธอ สองมือเข้ากอบกุ่มอกอวบอย่างไม่ปราณีปราครัย

“ว้าย พี่гим!” ชายหนุ่มโม่ไม่นำพา หน้าซำยังเลื่อนมือลงไปสัมผัสใจกลางร่างบาง

“บัวจะโกรธแล้วนะคะ” เธอซักจะหมดความอดทนแล้วนะ

“หืม พี่แค่ตรวจดูเฉยๆ ว่าน้องบัวใส่ชั้นในหรือเปล่า ไม่งอนนะคะ” พอคาลำดูพบว่าเมียเขาไม่รีบร้อนขนาดลืมิใส่ชั้นในลงไปเดิน

ข้างล่างก็เบาใจ

“ตะ ต่องใส่ลิคะ” ดวงหน้าหวานซึบสีเลือด เขากล้าพูดเรื่องแบบนี้ป่าวๆ ได้อย่างไรกันนะ ถึงจะมีสัมผัสทางกายกันมาแล้ว แต่เธอไม่มีทางชินง่ายๆ หรือ

“อ้อ ห้ามลืมนะคะ ไม่งั้นพี่ไม่ยอมจริงๆ ด้วย พี่หวง”

คำว่า ‘หวง’ ของเขาก่อให้เกิดกระแสอุ่นช่านไหลเวียนไปทั่วร่าง เธอมั่นใจว่าไม่เคยรู้สึกดีกับใครขนาดนี้มาก่อน แต่ยังไม่ชัดเจนว่าความรู้สึกนั้นคืออะไร มันกำกึ่งระหว่างพี่ชายจอมทะเล้นผู้ปกครองที่คอยปกป้องดูแลเธอ และสามีที่เธออยากเป็นภรรยาที่ดีของเขา หญิงสาวพลอยยิ้มให้กับความคิดนี้ แม่วิสัยทัศน์ยังพร่ามัว แต่เพราะเชื่อมั่นในตัวเขาว่าจะดูแลครอบครัวเล็กๆ ของเราเป็นอย่างดี อีกทั้งเท่าที่เห็น เธอกับเขาน่าจะเข้ากันได้ดีในหลายๆ ด้าน นลินจึงปล่อยวางไม่แสวงหาคำตอบในตอนนี้อย่างไร และให้เวลาทำหน้าที่ของมัน

“โอโฮ อร่อยจัง ไม่นึกว่าเมียพี่มีเสน่ห์ปลายจวักนะเนี่ย” คนพูดเติมข้าวจานที่สองและตั้งหน้าตั้งตาเคี้ยวไข่มุกเจียวกึ่งลับตั๋ยๆ

“อร่อยก็กินเยอะๆ นะคะ” แม่ครัวตัวบางคอยตักอาหารให้เขาอย่างใส่ใจ

“เออ น้องบัวคะ คือพี่มีเรื่องจะบอกนะคะ” จู๋ๆ เขาก็เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“พี่กำลังทำโปรเจกต์ใหญ่เลยยังไม่มีเวลาพาน้องบัวไปฮันนีมูนขอโทษจริงๆ นะคะ” ชายหนุ่มลอบสังเกตสีหน้าเธอก่อนจะเสริมว่า

“เสร็จงานแล้วพี่จะพาไปเที่ยวทั้งเดือนเลยดีไหมคะ น้องบัวคิดไว้เลยว่าอยากไปไหน” เขาปะหละ

นลินเห็นใจสามีอยู่ไม่น้อยเพราะเข้าใจดีว่าเขามีงานรัดตัว ภูมิภาคเป็นซีอีโอบริษัทสตาร์ทอัพสามแห่งที่เขาพร้อมก่อตั้งกับหุ้นส่วน

ล่าสุดเขากำลังปลุกปั้นแอปพลิเคชันที่ให้บริการสตรีมมิ่งคอนเทนต์ โดยลงทุนและกว้านซื้อคอนเทนต์ใหม่ๆ มานำเสนอผู้สมัครรับชม รายเดือน ด้วยเหตุนี้เองทำให้ต้องไปเซ็นสัญญาที่ต่างประเทศบ่อยครั้ง หรือทำงานดึกๆ ดื่นๆ ตามเวลาที่แตกต่างกันของแต่ละประเทศ

ส่วนนกน้อยที่เพิ่งโผบินออกจากกรงทองฝั่งเพชรอย่างเธอ ก็มีโครงการเติมเต็มความฝันเช่นกัน ไข่แล้ว เธออยากมีอาชีพ เป็นของตัวเอง บางทีพี่гимของเธออาจจะช่วยได้

“พี่гимอย่าคิดมากเกินไปนะ ว่าแต่หยุดสามวันนี้เราจะทำอะไร ดีคะ” เมียเขายืมมืออย่างอ่อนโยน ชายหนุ่มคว่ำมือเธอมากุมไว้

“ขอบคุณนะคะที่เข้าใจพี่ พี่รู้อยู่แล้วละว่าอยากทำอะไร น้องบัวจะให้ความร่วมมือไหมคะ” สายตากรุ่มกริมเริ่มโลมเลีย ทิวร่างราวกับกำลังเปลื้องผ้าเธอทีละชิ้น หญิงสาวรู้สึกร้อนวูบวาบ บริเวณท้องน้อยจึงรีบเอ่ยขัด

“พี่гимอย่าแก้งบัวนะ ไหนว่าจะเก็บของไงคะ” เขาเลิกคิ้ว ตีมันแสรังไม่เข้าใจที่เธอกล่าว

“ก็ช่วยน้องบัวเก็บของไงคะ คิดไปถึงไหนเนีย ลามกนะเรา” หมั่นไส้คนยียวนนักเซียว!

ทั้งคู่บอกลาป่าดวงดาว แม่บ้านที่гимจ้างมาทำความสะอาด ลับดาห์ละครั้งหลังจากเก็บของเรียบร้อย แมวยักษ์ทิ้งตัวลงไป ซบอภรรยาที่นั่งพักข้างกันบนโซฟา จมูกโต่งเริ่มซุกใส่ต่อมดม สูดกลิ่นหอมอ่อนๆ เติมพลัง

“พี่гимคะ บัวเหงื่อออกเต็มตัวเลย”

มีหรือเขาจะฟัง มือหนาปลดกระดุมอ้าสาบเสื้อให้เปิดกว้าง แล้วจึงก้มหน้าลงไปคลุกเคล้ากอบที่ล้นทะลักบราลูกไม้สีหวาน

“กลิ่นบัวหอมที่สุดเลย” มือเล็กพยายามผลักใส่แต่ไร้ผล

“พะ พี่гим ปล่อยบัวก่อนนะคะ” เสียงหวานดังขาดห้วง

คนคลุกวงในยอมตัดใจปล่อยสมันน้อยไปก่อนค่อยมาทบทวน
ทบทองที่หลัง

“บัวขา เห็นใจพี่นะคะ ปวดไปทั้งตัวเลย” เขาควักลูกล่อลูกชน
แมวๆ มาอ่อนเมื่อยต่อทันที หมิงสาวหายใจหอบ หน้าแดงก่ำ รีบรวบ
สาบเสื้อมาปิด

“พี่ก็มไปอาบน้ำก่อน นะคะ เดี่ยวบัววนวดให้”

ข้อเสนอนี้ไม่เลวทีเดียว แมวเจ้าเล่ห์รีบหุบยิ้มตีหน้าม้อย

“พี่ปวดตรงนี้ ตรงนี้ ตรงนี้ แล้วยังตรงนี้ที่สุดเลย” เขาจับ
มือเธอไปสัมผัสตามจุดต่างๆ ท้าวร่างกระทั้งมาหยุดที่กลางกาย
เจ้าของมือสะดุ้งตกใจราวกับสัมผัสของร้อนลวกมือ

“อยากให้บัวน้อยนวดใจจะขาดแล้วค่ะ”

ใบหน้าเกลี้ยงเกลาซาเห่อร้อนกับคำพูดคำจาสุดหื่นห้ามของ
สามี พี่ก็มแสนสุภาพคนนั้นหายไปไหนกัน ทำไมเหลือแต่สามี
ที่กระหึ้นกระหือหรือจะจับเธอกินตลอดเวลาแบบนี้ หมิงสาวกัด
ริมฝีปาก ก้มหน้างุด ไม่กล้าสู้สายตาร้อนแรงของเขา

“อย่ากัดปากค่ะ เดี่ยวขำหมด” ว่าพลางใช้นิ้วบดคลึงริมฝีปาก
จิ้มลิ้มเบาๆ

“ยังเจ็บอยู่เลยค่ะ” เธอกลืนใจพูดออกไป

“เวลาเดินหรือเข้าห้องน้ำยังแสบๆ อยู่ไหมคะ” ชายหนุ่ม
ซักประวัติราวแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ

“นิดหน่อยค่ะ” เสียงตอบเบาเหมือนยุงบิน

“เดี๋ยวพี่เป่าให้ แสบเดียวหาย...”

เธอรีบส่ายหน้าหรือแทบจะยื่นมือมาปิดปากเขาไม่ทัน ปุ่ลูกชน
กัลต์มันได้ที่ฉวยโอกาสจูบกลางฝ่ามือเบาๆ ทีหนึ่ง

“ยังเจ็บยิ่งต้องทำบ่อยๆ ลีคะ พี่สัญญาว่าครั้งนี้จะไม่เจ็บ
เท่าครั้งแรก” เขายังคงเดินหน้าทะล่อมเธอต่อ

“พีทมึนที่สิ้นสุดเลย” ในที่สุดก็โพล่งขึ้น

“อ้อ หีนกับน้องบัวคนเดียวนะ” ภูมิใช้เวลาไม่นานก็ทำตาม สัญญาจริงๆ ร่างเปลือยเปล่าสองร่างบนพื้นพรมหน้าโซฟาในห้องรับแขกกำลังจดๆ จ้องๆ กันด้วยความประหม่า สภาพหญิงสาวเพ็งโดนพัด ริมฝีปากบวมแจ๋อ ผมเผ้ายุ่งเหยิง นั่งพับเพียบหายใจหอบสะท้านจนอกรอวกระเพื่อมน้อยๆ เธอตัวแข็งไม่กล้าขยับไปไหน

เขาเป็นคนชวนเธอมานั่งดูซีรีส์ซอมบี้ที่กำลังโด่งดังทางเน็ตฟลิกซ์แท้ๆ ทำไมจบบแบบเลื้อยผ้าปลิวอ่อนอีกแล้ว คราแรกที่มิดึงเธอมากอดพร้อมบอกว่าเธอจะกลัวตอนซอมบี้วิ่งไล่กัดกินคนเป็นหัวเมือง คนขวัญอ่อนที่เห็นเลือดเป็นตองหน้าซีดอย่างเธอ ตกหลุมพรางง่าย ๆ ที่ไหนได้เป็นเขาต่างหากที่จับเธอกินทั้งตัว ไม่รู้ว่ามีผ้าหุดเมื่อไร รู้ตัวอีกทีเธอกับเขาก็ล่อนจ้อนแล้ว

“บัวขา ขยับมาใกล้ๆ พีลึคะ” ร่างสูงใหญ่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อเหยียดขาบนพื้นพรม หลังพิงโซฟาอย่างสบายอารมณ์ มีมือยื่นมาหาเหยื่อตัวน้อย หลอกล่อให้เธอขยับมาหา

“มาลึคะ คนดี” เสียงพรว่ำเร่งเร้า ไฟปรารถนาที่ลามเลียทั่วทุกอณูตอบรับเขาโดยง่าย

“มานั่งคร่อมพีลึคะ” เธอทำตามเสียงแว่ววน มือนุ่มน้มยึดไหล่แกร่งไว้ หลบตามองมองเห็นริมฝีปากหยักหยอกล้อทรวงสล้าง พานให้กระแสดความเสียวซ่านแล่นสู่ใจกลางสาว เรียกเสียงครวญครางกึ่งแว่ววน ชายหนุ่มกดจูบอ่อนโยนที่ขมับเป็นการปลอบขวัญ แม่เนื้อทรายส่งสายตาดัดพ้อกลับมาฝั่งดูน่ารังเกียจ

“ไปต่อกันในห้องนะจ๊ะ” ชายหนุ่มทอดกายเธอลงนอนบนเตียงแล้วจึงสอดแขนแกร่งใต้ข้อพับเข่า มองเมียดด้วยสายตาเร้าร้อน เอวสอกรุกล้ำรวดเร็ว สองร่างเกี่ยวกระหวัดโรมรัน จมูกโด่งซุกใช้ลำคอขาวผ่อง ริมฝีปากขบเม้ม ตีตรา รอยสักหลายที่ปรากฏเด่นชัด

บนผิวขาวนวลเนียนยิ่งกระทั่งสัญลักษณ์ชาติญาณดิบของนักร้อง

เธอชอบบาง หวานทั้งตัวและน้ำใคร่เป็นที่สุด ชายหนุ่มโหมบรรเลงจังหวะรักสาดซัดเสน่หากะทั่งทุกอย่างดำเนินมาถึงปลายทาง ก็มิหอบหนักๆ ทั้งตัวซุกซบไหล่บางแต่ยังไม่ถอยไปไหน

มือเล็กเอื้อมมาลูบหน้าลูบตาเช็ดเหงื่อให้อย่างเบาเมื่อทำเอาเขาใจเต้นแรง การกระทำอ่อนหวานแฝงความอบอุ่นนุ่มนวลมอบความรู้สึกสุดพิเศษซึ่งอย่างที่ไม่เคยได้รับจากใครมาก่อน เสมือนสายลมเย็นนำพัดผ่านมาให้ชื่นใจ ชายหนุ่มพยุงตัวขึ้นค่อยๆ ผละออกและกลับมาพร้อมผ้าชุบน้ำในมือ

“บัวทำเองก็ได้ค่ะ” หญิงสาวรีบบอกพลางลุกขึ้นมานั่งพับเพียบ

“พี่เช็ดให้พี่แหละดีแล้ว จะได้สะอาดทั่วถึง” เขาบรรจงทำความสะอาดจุดซ่อนเร้นให้เธออย่างอ่อนโยน

“ถ้าเหนื่อยก็นอนนะคะ พี่ขอไปอาบน้ำก่อน” เอ่ยพลางลูบศีรษะเธออย่างเอ็นดู ก่อนหญิงสาวพลิกกลับไปในเวลาไม่นาน

บลินเดินหน้าอเข้ามาในห้องรับประทานอาหารขณะที่คนเป็นสามีกำลังจัดอาหารเดลิเวอรี่ใส่จาน เธอตกใจแทบกรี๊ดร้องเมื่อเห็นสภาพตัวเองในกระจก รอยจ้ำแดงๆ ทั้งในและนอกร่มผ้าเต็มตัวแบบนี้เธอจะกล้าออกไปไหนได้ พี่กิมนะพี่กิม เมื่อคืนอุตุส่ำหทัยอมให้กินจนอืดแล้วเซียว ตอนเช้ายังปลุกเธอมาออกกำลังอีกรอบ ตื่นมาอีกทีก็เที่ยงแล้ว แถมพ่อตัวดียังหน้าตาระวังไม่มีวีแววเห็นดเห็น้อยสักนิด

“นั่งเลยค่ะ” เขารีบยกจานมาวางตรงหน้า

“พี่สั่งมาตั้งหลายอย่าง กินเยอะๆ นะคะ”

เธอหิวจนตาลายแล้วเพราะโดนเขาสูบเรียวแรงไปหมดสิ้น

“วันนี้้องบัวอยากออกไปไหนไหมคะ ชื่อของใช้ส่วนตัว

อาหารสด หรือกลับไปเยี่ยมบ้าน”

“ยังจะถามอีกนะ หญิงสาวนึกค้อนในใจ

“มะ ไม่มีค่ะ ไม่ไปไหน” คนตอบเสียงสบตาเขา จู่ๆ ตัวการก็หัวเราะลั่น

“พี่เข้าใจแล้วค่ะ” สายตาลามเลียสำรวจทั่วร่างจนเธออายม้วนรับเอามือมากุมسابเสื้อแม่รู้ว่าไร้ประโยชน์ก็ตาม

“พี่ก็মনะ ทำแบบนี้บัวก็ออกไปไหนไม่ได้สิคะ” เธอตัดพ้อ

“ก็กะจะไม่ให้ออกไปไหนอยู่แล้วไงคะ” เขาตอบหน้าตาเฉย

“งั้นดูซีรีส์ซอมบี้ต่อจากเมื่อวานไหมคะ”

หญิงสาวส่ายหน้าอย่างเซ็ดขยาด

“บัวว่าจะซักผ้ากับทำความสะอาดห้องนะค่ะ”

มีเมียมันดีแบบนี้เอง เขาไม่เคยคาดหวังให้ภรรยาเป็นแม่ศรีเรือนและคิดตามประสาคนรักสบายว่าไม่ยากให้เมียเหนื่อยจ้ำงแม่บ้านดีกว่า แต่พอมีอีกคนมาอยู่ด้วย มาคอยดูแลสารทุกข์สุกดิบรวมถึงความเรียบร้อยภายในบ้าน กลับทำให้รู้สึกที่บ้านน่าอยู่ขึ้น ซักไม่ยากจากบ้านไปไหนแล้วสิ

หารู้ไม่ว่าเมียเขากลับคิดคนละอย่าง สมรภูมิกำลังหลักฐานไว้ให้ดูต่างหน้าที่บ้าน ไหนจะผ้าปูที่นอนยับยู่ยี่กับเสื้อผ้าที่เขาถอดทิ้งไม่แยแส ซินให้แม่บ้านเข้ามาจัดการ เธอคงไม่กล้าสู้หน้าใครไปอีกนาน

คู่ข้าวใหม่ปลามันนอนกอดก่ายกันบนโซฟาหลังทำงานบ้านเสร็จ ชายหนุ่มอยากหยุดช่วงเวลานี้ไว้ เวลาที่เขาได้นอนกอดเมียอย่างสบายอกสบายใจไม่ต้องคิดกังวลเรื่องงานให้ปวดหัว ไม่เคยนึกฝันว่าแค่กินอาหารร่วมกัน ช่วยกันทำงานบ้านหรือทำกิจกรรมอื่นๆ จะสร้างความรื่นรมย์ได้ถึงเพียงนี้ นี่สินะการอยู่แบบคู่ฟัวตัวเมีย เอ๊ะ หรือทาสเมียหว่า

“พี่ก็มคะ” จู่ๆ คนในอ้อมกอดเอ่ยขึ้น

“ว่าไงคะ”

“เอ่อ...คือว่า พี่гимชอบเด็กใหม่คะ” เธอถามกล้าๆ กลัวๆ

“หมายถึงอยากมีลูกใหม่นะเธอคะ พี่ยังงี้ก็ได้ แต่มีก็ดีคะ จะได้มีน้องบัวตัวจิ๋วมาวิ่งเล่น” รอยยิ้มเขาสุกสว่างเจิดจ้า

“คือ...ที่ผ่านมามาไม่ได้ป้องกัน บัวอยากให้อุ้มกอดอย่างลงตัวก่อน เรารออีกสักปีหรือสองปีก่อนนะคะ พี่гимจะว่าอะไรใหม่คะ”

อย่างนี้เอง

“หืม ไม่ว่าจะ แต่ต้องให้รางวัลที่พี่เป็นเด็กดีด้วยนะ” วิญญาณนักต่อรองยังคงทำงานไม่บกพร่อง

“ไหนๆ น้องบัวก็ออกจากห้องไม่ได้ งั้นเรามาสตรีมมิ่งกันใหม่คะ” นัยน์ตาแพรวพราวราชสีห์จ้องตะครุบเหยื่อทำให้เธอเริ่มรู้สึกตามเขาไม่ทันและกำลังโดนไล่ต้อน

“สตรีมมิ่งอะไรคะ” เธอเงไปหมดแล้ว

“ก็เหมือนเวลาดูซีรีส์ต่อเนื่องไม่พักจนจบไงคะ แต่เราเปลี่ยนจากดูซีรีส์เป็นมีเซ็กซ์แทน”

ดวงตาหญิงสาวเบิกโพลงกับคำขอสุดห้ามของเขา

“ตะ แต่พี่гимต้องสัญญาก่อนว่าจะป้องกันนะคะ นะ”

สมันน้อยวอนหลังเห็นว่าไม่มีทางหลุดรอดจากกรงเล็บเขาไปได้

“หืม ห้องพี่ไม่มีถุงยางหรอก” เขาแสรังตีหน้าซื่อตาใส

“ถ้าอยู่ในช่วงก่อนเจ็ดหลังเจ็ดยังงี้ก็ปลอดภัยคะ”

นั่นทำให้หันลินโล่งใจขึ้นมาบ้างเพราะประจำเดือนเพิ่งหมดไปก่อนวันแต่งงาน

“ไปฮันนีมูนในห้องนอนของเรากันคะ” แขนแกร่งซ้อนร่างเธอตรงไปยังห้องนอนและไม่มีใครได้เห็นเดือนเห็นตะวันอีกเลย...

3

รักก่อตัว

“พะ พอก่อนนะคะ” สองร่างหายใจหอบ เสื้อผ้าหลุดลุ่ย
ผมเผ้ากระเซอะกระเซิง ร่างบางแทบทรุดลงไปกองกับพื้นขณะโดน
รูกำลังหนักหน่วง

“หือ ให้พ่อจริงๆ เหรอคะ”

“พะ พี่ก็มจะไม่ทันประชุมนะคะ” มือบางเกาะขอบโต๊ะทำงาน
แน่น พยุงร่างที่กำลังชวนเซ พลันเหลือบมองเงาสะท้อนในกระจก
ปรากฏภาพชวนวนาบหวาม คลื่นความเสียวช่านระลอกใหญ่โจมตี

“กะ ไกลแล้วค่ะ” เสียงพราเอ่ยส่งท้ายก่อนตะแวนวิมาน

หญิงสาวหมดแรงพับลงบนโต๊ะทำงาน ชายหนุ่มอุ้มเธอ
มานั่งบนโซฟา จัดเสื้อผ้าผมเผ้าลวกๆ รีบร้อนออกจากห้องไป
ประชุม แต่ไม่ลืมกดจุกบนหน้าผากเนียน

“น้องบัวจัดการตัวเองให้เรียบร้อยค่อยกลับสตูดิโองานคราฟต์
นะคะคนดี เย็นนี้เจอกันค่ะ” จัดเนกไทพกลางหันมาบอกเธอแล้ว
จึงเปิดประตูออกไป

นลินสำรวจความเรียบร้อยครั้งสุดท้ายกำลังจะเปิดประตูออกจากห้องนี้

“เมียบอสหิวปี่โนโตมากินด้วยกันเกือบทุกเที่ยงเลยเนอะ” เสียงหนึ่งกล่าว

“เป็นผัวเมียกันนี่นา” เพื่อนสาวว่า

“หิวปี่โนโตมากินหรือหิวตัวเองมาให้บอสกินยะ” ทั้งสองหัวเราะคิกคัก

“แหม ใครจะอดใจไหวละ ดูหุ่นเมียบอสสิ ทรวดทรงองค์เอวเหมือนนาฬิกาทราย”

คนแอบฟังในห้องน้ำหน้าซาไปหมด

“นั่นนะสิ เห็นว่าแต่งงานเพราะผู้ใหญ่จัดให้ รักแท้ยังแพ้คัปปี้” เสียงพูดคุยก้อยๆ ไกลออกไป

นลินเข้าอ่อนแทบพุงกายไว้ไม่ให้หิวรีบออกไปจากตรงนั้นทันที ใ้ว่าเธอไม่รู้ความจริงข้อนี้ หกเดือนที่ผ่านมา ภูมิภาคกลายเป็นห้องฟ้า เป็นสามี เป็นเพื่อนคู่คิด เป็นคู่ชีวิต เป็นทุกสิ่งทุกอย่างของเธอ

นึกถึงวันที่เดินไปบอกเขาว่าอยากมีอาชีพ อยากเปิดสตูดิโอ งานคราฟต์เล็กๆ ลักแห่ง เขาเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่คอยสนับสนุนเธออย่างแข็งขัน ผิดกับทางบ้านเธอที่มองว่าแต่งงานแล้วก็ควรเป็นแม่บ้านดูแลเขา ถึงแม้ด้วยรายได้ของภูมิภาคจะสามารถเลี้ยงดูเธอได้สบาย แต่นลินไม่อยากทำตัวให้เขาคอยห่วง อีกทั้งยังอยากช่วยเขาแบ่งเบาภาระด้วย จึงนำโปรเจกต์ในฝันของเธอไปปรึกษา

นอกจากจะเป็นผู้ฟังที่ดีแล้วเขายังเป็นคนคอยให้คำแนะนำ และช่วยปลุกปั้นสตูดิโอจนสำเร็จอีกต่างหาก

“น้องบัวลองร่างไอเดียคร่าวๆ ออกมาก่อนนะคะ จากนั้นนำไปเขียนแผนธุรกิจมาสักสองสามร่าง คิดเยอะๆ เขียนเยอะๆ ไปเลยคะ เจ้จิงในกระดาษดีกว่าเจ้จิงจริงๆ นะคะ”

นับว่าไม่ผิดคาดเช่นกัน เธอต้องปรับแก้หลายครั้งจนไร้ช่องโหว่ จากนั้นก็ตระเวนหาทำเลที่เหมาะสม นลินยังจำความรู้สึกตื่นเต้นตอนจรดปากกาเซ็นสัญญาเช่าพื้นที่ขนาดพอเหมาะในคอมมูนิตี้มอลล์ใกล้ออฟฟิศเขาได้ ภูมิเป็นคนค้นพบและพาเธอมาดู

“เราจัดเป็นสองส่วนดีไหมคะ ส่วนวางขายวัสดุอุปกรณ์งานคราฟต์กับพื้นที่สำหรับเวิร์กชอป” เขาเสนอความคิดขณะเดินชมพร้อมอธิบายว่าควรใช้พื้นที่เช่าหาเงินให้ได้มากที่สุด หากวางขายวัสดุอุปกรณ์งานคราฟต์อย่างเดียวอาจไม่จูงใจให้คนเดินเข้าสตูดิโอมากเท่าที่ควร เนื่องจากเธอมีความรู้ด้านการถักโครเชต์กับการจัดสวนในขวดแก้วที่อยู่แล้ว การจัดเวิร์กชอปทุกวันหยุดสุดสัปดาห์อาจจูงใจให้มนุษย์ออฟฟิศที่มองหากิจกรรมผ่อนคลายมาร่วมด้วยก็ได้

‘Craft in a Nutshell’ คราฟต์อินอะนัตเชล ชื่อเล่นที่เขาใช้เรียกระหว่างคุมงานตกแต่งสถานที่กลายมาเป็นชื่อสตูดิโอด้วยแนวคิดที่ว่าการสอนงานคราฟต์ควรยืดหยุ่นและยืดหยุ่น เมื่อสองเดือนก่อนความฝันของนลินก็กลายเป็นจริง สตูดิโอคราฟต์อินอะนัตเชลเปิดทำการวันแรกและได้รับการตอบรับค่อนข้างดี เวิร์กชอปโครเชต์กับจัดสวนในขวดแก้วถูกจองเต็มทั้งเดือน คนสอนอย่างเธอจึงยิ้มแก้มแทบปริ

เขาช่างดีกับเธอเหลือเกิน นัยน์ตาดำลึบมองสามีด้วยความซาบซึ้งใจ ภาคดีและขอบคุณ และแน่นอนว่าคนอย่างภีมย่อมให้ขอบคุณในแบบที่เขาโปรดปราน

หญิงสาวเดินกลับสตูดิโออย่างเลื่อนลอยก่อนจะรีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติ ช่วงบ่าย นุชนารถ นักศึกษาที่จ้างมาช่วยดูแลสตูดิโอจะมาเข้ากะบ่ายจนถึงเวลาปิด ส่วนเธอต้องกลับไปเตรียมทำอาหารเย็นรอสามี

“สวีสวีคะพี่บัว” นุชนารถกระหืดกระหอบ

“นุชรีบแว่นมา กลัวพี่บัวรอนานค่ะ” นุชนารถเป็นสาวร่างอวบ อารมณ์ดี มักสรรหาของกินอร่อยๆ มานำเสนอบ่อยๆ

นลินรู้สึกโชคดีที่ได้เธอมาช่วยงาน เพราะนอกจากจะมี มนุษย์สัมพันธ์ดี ขยันขันแข็งแล้วยังตรงต่อเวลาอีกด้วย

“พี่ไปก่อนนะ ผากปิดสตูดิโอด้วยจ๊ะ” ร่างบางส่งยิ้มให้ผู้ช่วย แล้วจึงมุ่งไปยังห้องสรรพสินค้าใกล้ๆ เพื่อซื้อของสด

เธอรับหน้าที่แม่ครัวทำอาหารสามมื้อเนื่องจากภิมติดใจรสมือ ภรรยาแถมยังอ่อนขอผูกปิ่นโตทุกเที่ยง

“พี่ไม่เอากินข้าวคนเดียวนี่ค่ะ” เขาทำเสียงละห้อย

ส่วนเธอก็ยิ่งกว่าเต็มใจปรนนิบัติพัดวีสามี ทั้งยังใส่ใจจัดสรร วัตถุดิบและเครื่องปรุงเพื่อช่วยดูแลสุขภาพเขามากขึ้น เป็นการ ตอบแทนการทุ่มเททำงานหนักเพื่อครอบครัวซึ่งเธอไม่เคยเห็นเขา ปรีปากบ่นสักครั้ง เพียงแต่ ‘ผูกปิ่นโต’ ในความหมายของเธอกับเขาคงจะต่างกันมากโข ชายหนุ่มกินอาหารหมดเกลี้ยงทุกครั้ง ทั้งยัง ลามมากินของหวานอย่างเธอแทบท้ายอีกด้วย

รสนิยมที่ค่อนข้างโลดโผนของเขาเปิดประสบการณ์ใหม่ให้เธอ ทั้งในและนอกบ้านรวมถึงห้องทำงานเขาด้วย หญิงสาวอ่อนต่อโลก ที่ไม่เคยรู้จักความสัมพันธ์ฉันคู่รักอ่อนเป็นขึ้นผึ้งลงไฟเมื่อเจอ กองเพลิงอย่างเขา คนทั้งออฟฟิศต่างรู้จักเจ้านายตนดี และยิ่งรู้ว่า เขาไม่มีทางนั่งกุมมือกินข้าวกับเมียเฉยๆ แน่

เธออายแทบแทรกแผ่นดินหนีทุกครั้งเมื่อก้าวออกจาก ห้องทำงาน ทุกสายตาล้วนบอกเป็นนัยว่า ‘เป็นอันรู้กัน’ แต่ถึงกระนั้น หัวใจที่ยกให้เขาไปแล้วทั้งดวงกลับไม่เคยเชื่อฟัง ยอมตามใจ เอาอกเอาใจ ปรนเปรออย่างถึงอกถึงใจยามสามีร้องขอ ราวกับ กำลังกลัว...กลัวว่าเขาจะไม่รัก

ระหว่างเธอกับเขาเรียกว่าอะไรนะ ภาระผูกพัน คำนี้กระมัง

ความเป็นสามีภรรยาเป็นทั้งภาระและหน้าที่ที่ร้อยรัดพันผูกคนสองคน
เข้าไว้ด้วยกัน ซึ่งมีก็ทำหน้าที่สามีอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ดูแลเธอ
อย่างดี ดีเสียจนเกือบลืมนึกว่าเราแต่งงานเพราะความเหมาะสม ไม่ใช่
ความรัก

คิดแล้วก็อดน้อยใจไม่ได้ พานให้หัวตาร้อนผ่าวน้ำตาจะไหล
ในใจยิ่งว่าวุ่นด้วยคำพูดที่ได้ยินในห้องน้ำยังก้องในหัว คงมีแต่เธอ
ที่หลงรักเขาฝ่ายเดียว บางทีอาจจะจริงอย่างที่สองสาวนั้นว่า เขาแค่
กำลังหลงใหลร่างกายเธอ หลายครั้งที่มองตาค้นหาเศษเสี้ยวความรัก
ที่อาจเหลือเผื่อแผ่มาให้เธอบ้างก็พบแต่หยิ่งตาสงบนิ่งเหมือนทะเล
ยามคำคืนแสนลึกสุดจะหยั่ง พร้อมคำว่า ‘ความรับผิดชอบ’ ตัวโตๆ
แปะบนหน้าผาก และที่สำคัญไม่เคยได้ยินคำว่ารักจากเขา...ไม่เคย
เลยสักครั้ง

ร่างบางในชุดเดรสแขนกุดสีชมพูก็กำหนักงอตัวรับจ้ำอ้าว

“ขอโทษค่ะ เป็นอะไรหรือเปล่าคะ” นลินรีบขอโทษขอโพย
เมื่อชนเข้ากับกำแพงมนุษย์โดยไม่ทันระวัง

“ไม่เป็นไรครับ คุณไม่เจ็บตรงไหนคะครับ” ชายหนุ่มตรงหน้า
อายุรุ่นราวคราวเดียวกับสามีเธอ ใบหน้าคมคาย คิ้วเข้ม ผิวสองสี
ทำทางเอื้ออาทรถามกลับด้วยความเป็นห่วง

คนตัวเล็กโดนชนกระแทก รู้สึกจุกเจ็บไม่น้อย เพียงแต่เธอ
ผิดเองที่เดินไม่ดูตาม้าตาเรือและไม่อยากให้เขาเสียเวลาไปมากกว่านี้

“ไม่เจ็บค่ะ ขอโทษอีกครั้งนะคะ” หญิงสาวเอ่ยอย่างนุ่มนวล
ทำท่าจะเดินผละไปแต่เขาเรียกไว้ก่อน

“ผมชื่อธันวาครับ ทำงานแถวนี้ นี้นามบัตรผมหากคุณ
ต้องการความช่วยเหลือ” เธอเห็นว่าหน้าประหลาดใจเล็กน้อยกับ
มิตรไมตรีที่เขาหยิบยื่นนี้ให้ คงเผื่อไว้ในกรณีที่ต้องหาหมอละมั้ง

“คุณทำงานแถวนี้เหมือนกันหรือครับ”

“ใช่ค่ะ” เขามองหน้าเธอยิ้มๆ คล้ายกดดัน
หญิงสาวจึงนึกได้ว่าลืมนำตัว ตายจริง เขาคงกำลังคิดว่า
เธอเสียมารยาท “บัวค่ะ เปิดสตูดิโองานกราฟต์แถวนี้ค่ะ ฉัน
ต้องไปแล้ว ขอขอบคุณมากค่ะ”
สตูดิโอกราฟต์นั่นหรือ น่าสนใจ...

“**บ**ามบัตร์ใครเหรอคะน้องบัว” ก็มขมวดคิ้ว หยิบนามบัตร
ชื่อไม้คุ่นขึ้นมาอ่าน ‘วิศวกร’ เหรอ เท่าที่จำได้ไม่เคยรู้จักวิศวกร
ชื่อธันวานี่หว่า

“คนที่บัวเดินชนนะค่ะ เขาให้นามบัตรไว้” แม่ครัวตัวเล็ก
กำลัง่วนกับการจัดอาหารขึ้นโต๊ะตอบ

“ให้ไว้ทำไมคะ” ชายหนุ่มยังไม่เข้าใจ

“เขาบอกว่าหากต้องการความช่วยเหลือคะ คงเผื่อบัวมีอะไร
แตกหักต้องหาหมอมั่งคะ”

คนหวงเมียตาโต “หือ ชนแรงเหรอคะ แล้วยังเจ็บตรงไหน
หรือเปล่า” ร่างสูงรีบปรีเข้ามาดู

“ไม่เจ็บแล้วคะ พี่ก็มันั่งเลยคะ อาหารพร้อมแล้ว”

เขายังไม่วายห่วง “ไม่เจ็บแล้วจริงๆ นะคะ”

เธอส่งยิ้มอ่อนหวานพลางตักกับข้าวใส่จานให้ ส่วนสามี
ก็ตั้งหน้าตั้งตากิน

“อ้อ อร่อยเหมือนคนทำเลยคะ” คนทะเล่ิงวกเข้าเรื่องนี้ทุกที
ยิ่งเห็นใบหน้าเนียนซบสีชมพูระเรื่อยิ่งชอบใจ ก็เมียเขาน่ารักน่าแกล้ง
นี่หว่า

“วันนี้พี่ก็ยังไม่เข้าฟิตเนสเหรอคะ” หญิงสาวเสเปลี่ยนเรื่อง

“ไม่อะคะ ตอนเที่ยงได้ออกกำลังแล้ว” คนที่นตอบหน้าตาเฉย

“พี่ก็มันะ บัวโกรธแล้วนะ บัวจะไม่ยอมพี่อีกแล้ว”

จู่ๆ เสียงหวานโพล่งขึ้นอย่างหมดความอดทนทำให้บรรยากาศขมุกขมัวทันที วาจาเย้าแหย่กระทบใจคนกำลังน้อยใจ เขาเห็นเธอเป็นอะไรกัน อยากจับจวบจูบคล้ำตอนไหน ตรงไหนก็ทำงั้นหรือไบหน้าหวานน้ำตาคลอหน่วย เพราะคำพูดเมื่อกลางวันแท้ๆ เธอถึงได้หัวเราะไหวนขนาดนี้

“น้องบัว ไม่ร้องนะคะ พี่ขอโทษ” ชายหนุ่มตกลใจพอกันเมื่อเห็นน้ำตาเมีย จึงรีบวิ่งร่างบางมากอดปლობ มือหนาลูบผมนุ่มเบาๆ แต่เธอกลับสะอื้นหนักกว่าเดิม

“บอกพี่สิคะ โกรธพี่เรื่องอะไร” เขาถามเสียงนุ่ม

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นจากอกเสื้อเขาที่เปียกน้ำตาจนชุ่มโชก ปลายจมุกแดงช้ำดูน่าสงสารจนอดใช้นิ้วเกลี่ยเช็ดน้ำตาให้ไม่ได้

“ฮึ๊ก มะ ไม่เอา บัวไม่เอาแล้ว” คนตัวเล็กสะอึกสะอื้น

“เอาอะไรคะ” เขายิ่งงงเข้าไปใหญ่

“ในห้องทำงานค่ะ” เสียงอู้อี้ละห้อยละเหี่ยตอบกลับมา

เขาถึงบางอ้อ แต่นั่นทำให้ใจหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม เมียเขาไม่ชอบหรือ เขาทำไม่ดีหรือไง ถ้าไม่ได้ชื่นใจเมียทุกเที่ยงจะเอาแรงที่ไหนไปผาดพิงกับงานกองพะเนิน แค่คิดก็กลุ้มแล้ว แต่พลับไบหน้าเนียน้ำตาของเมียกลับมีอานุภาพราวน้ำกรดกัดกร่อนใจเขา ไม่อยากเห็นเธอร้องไห้เลย เขาคงเอาแต่ใจหนักไปหน่อยจนลืมนึกถึงใจเธอ

“โอ้ เรื่องแค่นี้เอง พี่สัญญาว่าจะไม่ทำถ้าน้องบัวไม่เต็มใจ อย่างนี้พี่กลับบ้านนะคะ” ร่างสูงกล่าวที่เล่นที่จริงขณะที่ร้องเธอมาซุกซบราวกับกลัวจะเสียเธอไปจริงๆ

นลินปล่อยให้สายน้ำไหลรินชำระล้างร่างกายและความขุ่นมัวในใจ รู้สึกไม่ดีที่แสดงกิริยาไม่เหมาะสมทำตัววิ่งเง่ากับสามี เธอเป็นอะไรไป ไม่ชอบตัวเองในตอนนี้อะเสียเลย

มือบางพันผ้าเช็ดลวกๆ ตั้งใจจะรีบออกไปขอโทษเขา จึงไม่ทัน

สังเกตเห็นร่างสูงที่เปิดประตูห้องน้ำค่อยๆ ก้าวมาหา

“ทำไมอาบนานนักล่ะคะ ไม่สบายหรือเปล่า” เสียงทุ้มถามด้วยความเป็นห่วง

“ว้าย ปะ เปลา่ะคะ อาบเสร็จแล้วค่ะ” หญิงสาวตกใจหันขวับหลังซิดผนัง มือกำผ้าเช็ดตัวแน่น เธอล็อกประตูห้องน้ำแล้วนี่นา

“พี่гимคะ บัวขอโทษนะคะ” น้ำเสียงห้วนเกรงเล็กน้อย

“หืม เรื่องอะไรคะ” เขาเลิกคิ้ว

“พี่гимอย่าถือสาเรื่องที่บัวโวยวายใส่เลยนะคะ” กล่าวพลางกราบลงที่อก คนตัวโตยิ้มกว้าง กอดจูบลงกลางกระหม่อม กระชับอ้อมกอดแน่น เมียกำลังง้อเขาอยู่ใช่ไหม

“หือ ไม่ถือสาค่ะ แต่พี่ตกใจขวัญเสียหมด น้องบัวต้องปลอบพี่นะคะ” จึงจอกเจ้าเล่ห์วางกับดัก ริมฝีปากหยักเริ่มซุกไซ้ลำคอขาวฟ่องบอกเป็นนัยถึงความต้องการของตน

“ตะ ตอนกลางวันก็...แล้วนี่คะ” ไม่ถึงกับห้าม แถมยังใจเต้นแรงราวกับเผ่ารอสัมผัสจากเขา

“พี่ไม่มีวันอึดหรือก ให้พี่นะคะ” หญิงสาวพยักหน้าเอียงอายเป็นการอนุญาต ผ้าเช็ดตัวลอยหลุดจากร่างแทบจะในทันที เขาตันหลังเธอพิงผนัง แขนสองข้างตามมาคร่อมกักไว้ไม่ให้ไปไหนก่อนจะลดใบหน้าลงไปมอบจูบเร้าร้อน หิวกระหาย สองลิ้นเกี่ยวกระหวัดสูกลิ้นวิญญูณของมันและกัน ริมฝีปากร้อนผละออกซ้าๆ เธอช่างสดชื่นหอมหวาน ปลูกเขาให้ตื่นเต็มตัว

“หวานเหลือเกินเมียพี่” เสียงแหบพร่ากระซิบข้างหูแล้วซ้อนร่างแนบน้อยตรงไปที่ห้องนอน

ร่างแกร่งยื่นเปลือยจ้องคนตัวนูนนอนระทระทวยตาเป็นมันอยู่ปลายเตียง “บัวจำ ลูกชิ้นมาหาพี่สิคะ”

หญิงสาวค่อยๆ คลานเข้ามาอยู่ตรงหน้าเขา ลำแขนขาวฟ่อง

โอบเอวสอบไว้ โอบหน้าवलเนียนซุกใส่แฝงอกล่า กิริยาคล้าย
 แมวน้อยกำลังอดอดอ้อนขอความรักจากเจ้าของ

“คืนนี้ตามใจพี่นะคะ”

เธอยึดตัวขึ้นไปจูบปลายคางเขาเป็นการเอาใจ นัยน์ตา
 เนื้อทรายเปล่งประกายกระตือรือร้น ตื่นเต้นถึงคาดหวังรสสัมผัส
 ดิบเถื่อนที่เปลี่ยนเธอเป็นสาวร้อรักบนเตียง เว้าวอนให้เขากระทำ
 ย่ายี่ร่างบอบบางนี้จนกว่าจะพอใจ

เพียงครั้งเดียวเขาก็เข้าไปจนสุดทาง คนใต้ร่างทำหน้าที่เหยเก
 รู้สึกจุกเล็กน้อย

‘พี่มีใจร้อจัง’ หญิงสาวปรือตามองเมื่อรู้สึกว่าจะบางอย่าง
 แปลกไป

ศีรษะตกดำป่วนเปียกบริเวณทรงอกเธอ ร่างบางรับรู้ได้ว่า
 จังหวะรักครั้งนี้เปลี่ยนไป เขาไม่รีบโจนจ้วงเหมือนที่ผ่านมา แต่
 กลับหนักหน่วงเนิบช้าคล้ายต้องการให้เธอสัมผัสทุกอณูแห่ง
 ความเสนาหา การรักครั้งนี้...ไร้การปรุงแต่ง มีเพียงความหลงใหล
 ใฝ่หาในตัวอีกฝ่ายขับเคลื่อนแรงปรารถนาให้ถึงขีดสุด หญิงสาวกรีร้อง
 เสียงโหยเมื่อเห็นปลายทางรำไร ส่วนเขาก็ตามมาติดๆ

นลินนอนหายใจรวยริน ความลั้บสนและเคว้งคว้างเข้ามา
 แทนที่เมื่ออารมณ์ปรารถนาจิตจาง เหตุใดครั้งนี้พี่มีมึงจึงหนักมือ
 กับเธอนัก ทั้งน้อยใจทั้งละอาย เขาปะเหลาะนิดเดียว เธอก็ยินยอม
 ทอดกายให้เขาเซยชม ด้านคนเสรีจสมตั้งเธอไปกกดและ
 ฝลือยหลับแทบจะในทันที ความดีที่เธอเพียรทำจะแลกกับความรัก
 ของเขาได้ไหมหนอ...

